

MOCIÓ EN MOTIU DEL DIA INTERNACIONAL PER A L'ELIMINACIÓ DE LA VIOLÈNCIA VERS LES DONES

Els Grups Municipals d'Esquerra Republicana de Catalunya, En Comú Podem Tarragona, Junts per Catalunya i Partit dels Socialistes de Catalunya assumeixen el següent text, el qual ha estat acordat per diferents administracions i entitats municipalistes, i el presenten al plenari de l'Ajuntament com a moció.

“Avui, 25 de novembre, Dia internacional per a l'eliminació de la violència envers les dones, afirmem ben alt i clar que la lluita contra les violències masclistes és una lluita col·lectiva que necessita de tota la societat. Perquè les violències masclistes no són un fet aïllat ni privat. Perquè les violències masclistes són el principal problema de seguretat pública que té el país. Perquè no són un problema de les dones. Són un problema de tota la societat.

En les darreres dècades hem viscut al nostre país un canvi profund en el rebuig social a aquesta violència estructural contra les dones. Per arribar fins aquí ha calgut posar nom a les diferents formes que adopta i assenyalar tots els àmbits en què es produeix. També ha estat fonamental que tant les dones com els homes aprenguéssim a identificar els fets que constitueixen violència masclista i, de manera cabdal, a responsabilitzar els agressors en lloc de culpabilitzar les dones que la pateixen per allò que han fet o no han fet.

Aquest canvi no s'ha produït perquè sí. Ha sigut fruit d'una intensa lluita feminista que ve de lluny, en l'àmbit social i comunitari, en l'àmbit laboral, en l'àmbit cultural o en l'àmbit esportiu, i que també ha guanyat un espai central a les institucions polítiques. S'hi destinen més recursos que mai i hi ha molts més serveis especialitzats municipals per a l'atenció i la recuperació de les dones i de les seves filles i fills.

Per això és inevitable que se'ns esgotin les paraules de condemna i que ens preguntem amb dolor: “per què no s'aturen les violències contra les dones?”, “per què no s'acaben els feminicidis?”, o “per què no deixen d'augmentar les denúncies?”.

Prenguem consciència que amb l'augment del rebuig social i la fermesa de la resposta institucional no n'hi ha prou. No afrontem un esprint sinó una carrera de fons. Tenim encara molt normalitzades actituds i comportaments masclistes de menyspreu, ridiculització, control o dominació envers les dones i els seus cossos. I massa sovint encara costa desprendre's dels estereotips sobre les víctimes i sobre els agressors, dels dubtes sobre la intenció de la víctima o supervivent que denuncia la situació de violència i de la complicitat o camaraderia amb l'agressor.

Aquest estiu tothom ha pogut veure com un fet ocorregut davant les càmeres i difós arreu del món no era suficient per obtenir en un primer moment una reparació àgil a la violència viscuda. Tothom ha pogut veure igualment que, perquè això passés, ha estat necessari tot un clam social d'indignació davant la manca de diligència de qui tenia la responsabilitat d'actuar, d'aquells que van aplaudir unes excuses injustificables, dels que

van pressionar o qüestionar la reacció de la víctima, i dels que varen ser tous en els seus comunicats o van callar masses dies. Tothom ha pogut veure igualment que, amb el clam “#S’haAcabat”, les jugadores de futbol no denunciaven només aquests fets, sinó que posaven el focus en un conjunt de desigualtats que cal adreçar per garantir la no-repetició i per fer efectiva la igualtat.

Aquest és el pas que necessitem fer totes i tots cada dia per acabar amb les violències masclistes. El silenci i la inacció no són respostes neutrals, sinó que donen suport a l’agressor, a la impunitat i a la reproducció de les violències. Cal trencar tots els silencis i tenir un paper proactiu en la prevenció i la detecció.

Tots i totes som observadores i observadors d’unes violències que pateixen moltes dones del nostre entorn (familiar, d’amistats, laboral, educatiu, grups de xarxes socials, espais d’oci, al transport públic o al carrer) per part d’homes del nostre mateix entorn.

Totes i tots podem evitar que es produeixi la violència intervenint i denunciant comportaments agressius, discriminacions i desigualtats. Podem contribuir a establir estàndards sobre què és acceptable i què no en el nostre entorn, podem ajudar a reconèixer comentaris o comportaments intolerables, incloent aquells discursos negacionistes de les violències masclistes, i empènyer així a superar les normes culturals patriarcals de la nostra societat. Podem cridar l’atenció sobre la situació de violència perquè s’aturi i exigir al nostre centre de treball, associació o espai d’oci que apliqui adequadament el protocol que està obligat a tenir.

Així mateix, totes i tots tenim també un paper cabdal en la resposta immediata després de la violència. Com a amiga o amic, familiar, company o companya de feina, veí o veïna, podem ajudar a qui ho està patint a identificar indicis de la violència patida o dels factors de risc per la seva vida. Especialment important és donar-li suport emocional, ajudar-la a superar la por, l’aïllament, la vergonya o el sentiment de culpabilitat que pot provocar la violència viscuda, assegurant-li que no és culpa seva, que som al seu costat i que la podem acompanyar als serveis especialitzats que es troben arreu del país o trucar al telèfon 900 900 120.

Les institucions ens comprometem a dedicar tots els esforços i recursos necessaris per garantir el dret de les dones a una vida lliure de violències masclistes. Sabem que hem treballat molt, però encara hem de fer-ho molt més: amb diligència deguda, amb una resposta integral i amb polítiques públiques transformadores i valentes.

Però per erradicar les violències masclistes, és imprescindible la implicació de tothom. Cadascú i cadascuna de nosaltres podem ser agents de canvi. Aixequem totes les catifes, trenquem tots els silencis i tinguem totes les alertes activades per prevenir, detectar i reparar les violències contra les dones. Prenguem partit per aturar d’una vegada per totes la principal vulneració dels drets humans de les dones i per acabar amb el seu últim responsable: el patriarcat i la ideologia masclista que el sustenta”.

Per tot el que s’ha exposat, els grups que presenten aquesta moció proposen al ple de l’Ajuntament de Tarragona l’adopció dels següents **ACORDS**:

1. Donar suport al manifest unitari acordat entre la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Tarragona, la Diputació de Girona, la Diputació de Lleida, la Diputació de Barcelona, les entitats municipalistes (ACM i FMC i Micropobles de Catalunya) en motiu de la celebració del proper 25 de novembre, dia internacional per l'erradicació de la violència vers les dones.

2. Refermar l'aposta de l'Ajuntament de Tarragona en la lluita per erradicar la violència masclista.

3. Comunicar aquests acords a la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Tarragona, la Diputació de Girona, la Diputació de Lleida, la Diputació de Barcelona, l'ACM, l'FMC i a l'Associació de Micropobles de Catalunya.

Maria Roig

Alsina - DNI

39695954R (SIG)

Firmado digitalmente

por Maria Roig Alsina

- DNI 39695954R (SIG)

Fecha: 2023.11.09

16:37:39 +01'00'

Jordi Miquel

Sendra Vellvè -

DNI 39660597H

(SIG)

Signat digitalment per

Jordi Miquel Sendra

Vellvè - DNI

39660597H (SIG)

Data: 2023.11.09

17:26:31 +01'00'

Sandra Ramos

Garcia - DNI

39728446V

(TCAT)

Signat digitalment per Sandra
Ramos Garcia - DNI 39728446V
(TCAT)

Data: 2023.11.09 20:52:27 +01'00'

Jordi Collado

Álvarez - DNI

47772325Z (TCAT)

Firmado digitalmente por

Jordi Collado Álvarez -

DNI 47772325Z (TCAT)

Fecha: 2023.11.09

22:21:29 +01'00'

MOCIÓ PER DEMANAR L'ADHESIÓ A LA ILP PER A LA PROPOSICIÓ DE LLEI DE GARANTIES DE FINANÇAMENT DEL SISTEMA EDUCATIU CATALÀ. PER UN MÍNIM DEL 6% DEL PIB PER A L'EDUCACIÓ.

El Dret a l'educació com a dret fonamental és un dret prestacional públic, en conseqüència, l'educació és un bé que ha de ser finançat des dels poders públics de manera que garanteixin els recursos suficients per a un sistema educatiu orientat a la qualitat, l'equitat i la inclusió.

La Llei Orgànica 3/2020, de 29 de desembre, la LOMLOE, en el seu Títol VIII, determina l'obligació dels poders públics de dotar els recursos econòmics necessaris per donar compliment a la llei, en concret l'art. 155.2 estipula que l'estat i les comunitats autònomes acordaran un pla per incrementar la despesa pública en educació amb l'objectiu d'equiparar-se a la mitjana dels països de la Unió Europea.

La Disposició Final Segona de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'Educació de Catalunya, la LEC, sobre el Finançament general del sistema educatiu català estableix el següent: "El Govern, a fi d'assolir els objectius d'aquesta llei, ha d'incrementar progressivament els recursos econòmics destinats al sistema educatiu i, prenent com a referència els països europeus que excel·leixen en educació, ha de situar progressivament durant els pròxims vuit anys la despesa educativa a l'entorn, com a mínim, del 6% del producte interior brut".

Aquesta Disposició Final Segona de la LEC que va entrar en vigor l'any 2009 recollia el compromís que el Govern incrementaria progressivament els recursos econòmics destinats al sistema educatiu català (1035 milions d'euros de més en els primers quatre anys). L'actuació real dels respectius Governos de la Generalitat, al llarg de tots els anys posteriors a l'entrada en vigor de la LEC, va ser l'oposada al compromís que s'havia assumit en aquesta mesura (retallada de 1195 milions d'euros en els primers quatre anys).

L'efecte combinat d'aquestes retallades quantitatives, juntament amb un increment de l'alumnat del 17,9%, va provocar que la inversió per estudiant per a docència directa en els centres públics catalans d'ensenyaments no universitaris de l'any 2018 patís un decrement de 983 €/estudiant en relació amb el que es destinava el 2009; i en el conjunt de les universitats públiques catalanes significués un decrement de 2435 €/estudiant.

En paral·lel, la despesa privada, que representa les aportacions de les famílies, no ha parat de créixer en el conjunt de la despesa educativa total fins a arribar a Catalunya al 18,9% del total en els nivells no universitaris i un 44,3% en els ensenyaments